

РЕШЕНИЕ

№ 2984

гр. София, 31.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-Б СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдиян
Яна Ем. В.а

при участието на секретаря Михаела Огн. Митова
като разгледа докладваното от Яна Ем. В.а Въззивно гражданско дело № 20221100503946 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XX от Гражданския процесуален кодекс.

С решение № 20209897 от 10.11.2021 г. по гр.д.№ 19182/2020 г. на Софийски районен съд, II гражданско отделение, 56 състав, е осъден ответникът „У.Б.“ ЕООД, ЕИК *****, да заплати на А. Г. Б., ЕГН *****, следните суми ведно със законната лихва върху тях от 22.05.2020 г. до окончателното им заплащане:

- на осн. чл. 128, т. 2 КТ – 1519,26 лв., представляваща неплатено трудово възнаграждение за месец март 2020 г. по договор от 07.10.2019 г.;
- на осн. чл. 224, ал. 1 КТ – 676,56 лв., представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск;
- на осн. чл. 40, ал. 5 КСО – 265,87 лв., представляваща обезщетение за временна неработоспособност, за която е издаден болничен лист № E20197891673.

Със същото решение е осъден ответникът „У.Б.“ ЕООД, ЕИК *****, да заплати на М. В. М., ЕГН *****, следната сума ведно със законната лихва върху тях от 22.05.2020 г. до окончателното ѝ заплащане:

- на осн. чл. 128, т. 2 КТ – 1875,13 лв., представляваща неплатено трудово възнаграждение за месец март 2020 г. по договор от 17.11.2017 г.

Със същото решение е осъден ответникът „У.Б.“ ЕООД, ЕИК *****, да заплати на Г. В. В., ЕГН *****, следните суми ведно със законната лихва върху тях от 22.05.2020 г. до окончателното им заплащане:

- на осн. чл. 128, т. 2 КТ – 2590,70 лв., представляваща неплатено трудово възнаграждение за месец март 2020 г. по договор от 12.07.2016 г., като е отхвърлен искът за разликата над 2590,70 лв. до пълния предявен размер от 3200,35 лв.;

- на осн. чл. 224, ал. 1 КТ – 270,67 лв., представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск.

Със същото решение е осъден ответникът „У.Б.“ ЕООД, ЕИК *****, да заплати на Д. В. В., ЕГН *****, следните суми ведно със законната лихва върху тях от 22.05.2020 г. до окончателното им заплащане:

- на осн. чл. 128, т. 2 КТ – 833,03 лв., представляваща неплатено трудово възнаграждение за месец март 2020 г. по договор от 4.10.2019 г., като е отхвърлен искът за разликата над 833,03 лв. до пълния предявен размер от 1206,11 лв.;

- на осн. чл. 224, ал. 1 КТ – 1312,01 лв., представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск.

Със същото решение е осъден ответникът „У.Б.“ ЕООД, ЕИК *****, да заплати на П. С. И., ЕГН *****, следните суми ведно със законната лихва върху тях от 22.05.2020 г. до окончателното им заплащане:

- на осн. чл. 128, т. 2 КТ – 3061,70 лв., представляваща неплатено трудово възнаграждение за месец март 2020 г. по договор от 9.08.2019 г.;

- на осн. чл. 224, ал. 1 КТ – 291,59 лв., представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск.

Със същото решение е отхвърлен искът по чл. 224, ал. 1 КТ на М. В. М., ЕГН *****, срещу „У.Б.“ ЕООД, ЕИК *****, в пълния му предявен размер от 1666,78 лв.

Със същото решение са отхвърлени предявените от „У.Б.“ ЕООД, ЕИК *****, възражения за прихващане в пълния им предявен размер, както следва:

- срещу А. Г. Б. – за сумата от 2658,70 лв., представляваща вреди в размер на едно брутно трудово възнаграждение, за която е издадена заповед по чл. 210 КТ от 18.03.2020 г.;

- срещу М. В. М. – за сумата от 4375,31 лв., представляваща вреди в размер на едно брутно трудово възнаграждение, за която е издадена заповед по чл. 210 КТ от 09.03.2020 г.;

- срещу Г. В. В. – за сумата от 4745,78 лв., представляваща вреди в размер на едно брутно трудово възнаграждение, за която е издадена заповед по чл. 210 КТ от 09.03.2020 г.;

- срещу Д. В. В. – за сумата от 8442,79 лв., представляваща вреди в размер на едно брутно трудово възнаграждение, за която е издадена заповед по чл. 210 КТ от 5.03.2020 г.;

- срещу П. С. И. – за сумата от 3061,70 лв., представляваща вреди в размер на едно брутно трудово възнаграждение, за която е издадена заповед по чл. 210 КТ от 23.03.2020 г.

С решението е разпределена отговорността за разноските по делото между

страните, съобразно чл. 78, ал. 1 и ал. 3 ГПК.

В срока по чл. 259, ал. 1 ГПК е подадена въззивна жалба от ответника „У.Б.“ ЕООД, чрез процесуалния представител адв. М. А., срещу първоинстанционното решение **в частта**, с която са уважени предявените от А. Г. Б., Г. В. В., П. С. И. и Д. В. В. искове с правна квалификация чл. 128, т. 2 КТ, чл. 224, ал. 1 КТ и чл. 40, ал. 5 КСО, както и **в частта**, с която са отхвърлени направените от ответника възражения за прихващане срещу А. Г. Б., Г. В. В., П. С. И. и Д. В. В.. Излагат се съображения за неправилност на решението в обжалваната част. Сочи се, че въпреки че работодателят не оспорва наличието на трудови правоотношения между него и ищите, останали недоказани от страна на ищите предпоставките за уважаване на исковете по чл. 128, т. 2 КТ и чл. 124, ал. 1 КТ. Сочи се и че неправилно били оставени без уважение направените от ответника възражения за прихващане. Представя се писмено доказателство, за което се твърди да е ново – решение № ППН-01-167/2020 г. от 15.11.2021 г. на Комисията за защита на личните данни. Прави се искане решението да бъде отменено в обжалваната част, а предявените искове – отхвърлени. В останалата част ответникът сочи, че счита решението за правилно и не го обжалва.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е подаден писмен отговор на въззивната жалба от въззиваемите А. Г. Б., Г. В. В., П. С. И. и Д. В. В., чрез процесуалния им представител адв. С. П.. Излагат се съображения за неоснователност на въззивната жалба. Прави се искане решението да бъде потвърдено в обжалваната част.

С молба от 21.06.2022 г. въззивникът представя и решение по адм.дело № 3296/2022 г. на Административен съд – София-град, с което е отхвърлена жалба, подадена срещу посоченото по-горе решение на КЗЛД.

Доколкото решението на първоинстанционния съд не е обжалвано в частта, с която предявените от ищите искове са отхвърлени, както и в частта, с която е уважен предявеният от М. М. иск с правна квалификация чл. 128, т. 2 КТ, в тези части същото е влязло в сила.

Софийският градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, приема следното:

Предявени са обективно и субективно кумулативно съединени искове с правна квалификация чл. 128, т. 2 КТ, чл. 224, ал. 1 КТ и чл. 40, ал. 5 КСО.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното решение е валидно и допустимо в обжалваната част. По същество същото е правилно и на основание чл. 272 ГПК въззивният съд препраща към мотивите на първоинстанционния.

В изпълнение на задълженията си да обсъди всички доводи и твърдения на страните и да изложи свои собствени мотиви по съществото на спора, въззивният съд намира следното:

По исковете с правна квалификация чл. 128 КТ в тежест на ищите е да установят наличието на трудово правоотношение с ответника през процесния

период, за който твърдят, че имат право на трудово възнаграждение, наличието на отработване на претендираното трудово възнаграждение, както и неговия размер, а в тежест на ответника е да докаже плащането му.

Безспорни са обстоятелствата, че между ищците и ответника съществуват валидни трудови правоотношения, както и че същите са прекратени.

По исковете с правна квалификация чл. 128, т. 2 КТ, предявени от А. Г. Б., Г. В. В., П. С. И. и Д. В. В. е спорно обстоятелството дали ищците реално са полагали труд през процесния период.

В тази връзка по делото е допуснат разпит на свидетели. Св. К.Х., която е била служител в ответното дружество в процесния период, сочи, че ищците са изпълнявали трудовите си функции в съответствие с изискванията на заеманите от тях длъжности. Соци, че с оглед естеството на работата им на нея самата и на ищците, с изключение на А. Б., се е налагало да се регистрират в софтуерна програма, която давала информация точно каква дейност извършват и колко време я извършат, като други отчети не им били искани. Служителите имали възможност да работят и от вкъщи. Свидетелката не знаела да има проблем с ръководството относно изпълненията на задълженията на ищците. Трудовото правоотношение на свидетелката е прекратено по същото време като това на ищците – същата напуснала, защото искала да си намери по-сигурна работа. Соци, че в периода около напускането ѝ през месец март 2020 г. имало доста промени в организацията на работа. Показанията на тази свидетелка съдът кредитира, тъй като са вътрешно непротиворечиви, а същевременно същата е имала преки и непосредствени впечатления от работата на ищците, включително е работила съвместно с тях по проекти.

Св. К.К. сочи, че има договор с ответното дружество, считано от месец февруари 2020 г., с предмет консултантски услуги. Според показанията на тази свидетелка след напускането на управителя и заместник-управителя на дружеството и назначаването на нов такъв възникнали проблеми при отчитането на реално свършената работа, като информацията, която можела да осигури софтуерната система, в която служителите се регистрирали, не била достатъчна. На служителите било поискано изготвянето на отчети за свършената работа за около 2-3 месеца назад, считано от февруари 2020 г. На служителите, които не предали такива отчети, били наложени имуществени санкции със заповеди на работодателя. Соци, че част от служителите не са се явили да получат заповедите за налагане на имуществени санкции и същите им били връчени „неприсъствено“. Показанията на тази свидетелка не са годни да установят дали ищците са полагали труд в процесния период, доколкото същата не е служител в предприятието, а предоставя консултантски услуги като външен изпълнител. Същевременно показанията, дадени от нея, имат отношение само към начина на отчитане на работата в предприятието, но не и към установяване на фактическото полагане на труд от ищците в процесния период или до неговата липса.

Св. И.К., юрисконсулт в дружеството ответник считано от януари 2020 г., сочи, че между работодателя и част от служителите в дружеството, в това число и ищците, имало конфликт, тъй като част от клиентите започнали да оспорват реално извършената от дружеството работа. В софтуерната

програма, в която служителите се регистрирали, можело да се извлече единствено информация за самото „логване“, но не и каква работа е реално извършена. Служителите отказали да дават отчет за свършената работа. Работодателят ги санкционирал с наложени със заповеди имуществени санкции, които не били връчени на част от служителите, защото същите отказали да ги получат, а бил направен опит да им бъдат изпратени с куриер. Към 13.03.2020 г., поради издадената от министъра на здравеопазването заповед, с която в страна е обявена извънредна епидемична обстановка с оглед регистрираните случаи на Ковид-19 в България, присъствената работа била преустановена, като служителите работили от вкъщи. Съдът кредитира показанията на тази свидетелка в частта относно съществувалия между работодателя и служителите конфликт, възникнал в периода, в който последните депозирали писмените си предизвестия за прекратяване на трудовите правоотношения, както и в частта относно преустановяване на присъствената работа в предприятието поради обявената в страната извънредна епидемична обстановка във връзка с регистрираните тогава случаи на Ковид-19 в България. Показанията на свидетелката не съдържат данни, от които да се установи фактическото полагане на труд от ищите в процесния период или неговата липса.

По делото са представени и приети като писмени доказателства трудовите договори на Г. В. В., П. С. И. и Д. В. В., допълнителни споразумения към тях, извлечение от трудовата книжка на А. Г. Б., предизвестия за прекратяване на трудовите правоотношения, подадени от служителите, заповедите за прекратяване на трудовите правоотношения, издадени от работодателя, правилник за вътрешния трудов ред в „У.Б.“ ЕООД, заповеди за осъществяване на ограничена имуществена отговорност по чл. 210 КТ, издадени от работодателя по отношение на А. Г. Б., Г. В. В., П. С. И. и Д. В. В..

От посочените доказателства се установява, че през март месец 2020 г. служителите са полагали труд, като това обстоятелство не се оспорва от работодателя. Наведените в писмения отговор възражения касаят точното изпълнение на трудовите задължения в количествено и качествено отношение, но не само не се отрича, а се признава, че през процесния период служителите са полагали труд.

По отношение на служителя А. Г. се твърди, че било налице присъствие в офиса и съответно изброени часове в системата за работа, но нямало данни за работа в електронната система. От показанията на св. Х. обаче се установява, че естеството на работата, извършвана от служителя Г., не изисквала „логване“ в електронната система – същият отговарял на запитвания на клиенти и им съдействал за отстраняване на проблеми. Предвид показанията на свидетелката Х., които съдът кредитира, и доколкото е налице изрично признание на работодателя, че служителят е присъствал на работа през процесния период, фактическото полагане на труд през исковия период се явява доказано.

По отношение на останалите служители от показанията на св. Х., която има преки наблюдения върху тяхната дейност за процесния период, се установява, че са изпълнявали трудовите си задължения. Св. Х. сочи, че трудовите функции, изпълнявани от Г. В. В., П. С. И. и Д. В. В., изисквали „логване“ в

софтуерната програма, използвана в предприятието.

По отношение на служителя Г. В. в писмения отговор на исковата молба работодателят е посочил, че служителят е полагал труд през периода 1-18.03.2020 г. – в електронната система били отчетени общо 72 отработени часа за няколко клиенти и за „вътрешни дейности“. В тази връзка работодателят е посочил, че изработеното било по-малко от това за предния месец. Предвид признанието на работодателя за извършените от служителя дейности и при кредитиране на показанията на св. Х. относно изпълнението на трудовите задължения от ищите, следва извод, че в процесния период ищецът В. фактически е полагал труд, като постигнатият резултат в случая е ирелевантен за дължимост на трудовото възнаграждение – при некачествено изпълнение от страна на служителя за работодателя съществуват други способи за защита. Колкото до периода между 13.03.2020 г. до края на месец март, от показанията на св. К. се установява, че след 13.03.2020 г. служителите са работили от вкъщи, заради обявената в страната извънредна епидемична обстановка. За този период работодателят не е представил доказателства относно организацията на работния процес, като съгласно показанията на св. Х. и с оглед признанията на работодателя относно регистрираните от служителя В. часове в електронната система, може да бъде направен извод, че служителите са изпълнявали трудовите си задължения, макар и дистанционно.

По отношение на служителя Д. В. от показанията на св. Х. се установява, че през процесния период същият е полагал труд. Същият е работил от вкъщи, поради което не идвал до работното си място всеки ден. Свидетелката сочи, че е работила с него по някои задачи, макар и да не са комуникирали ежедневно.

По отношение на служителя П. И. от показанията на св. Х. се установява, че през процесния период същият е изпълнявал трудовите си задължения. В писмения отговор на исковата молба работодателят признава обстоятелството, че в процесния период служителят е присъствал в офиса на работа и са налице съответно изброени часове в системата за работа.

Предвид изложеното, исковете по чл. 128, т. 2 КТ, предявени от А. Г. Б., Г. В. В., П. С. И. и Д. В. В., се явяват доказани по основание.

За установяване на размера на дължимите суми по делото е прието заключение по допуснатата от първоинстанционния съд съдебно-счетоводна експертиза. Заключение е прието без да е оспорено от страните и въззивният съд го кредитира като компетентно изготвено и обосновано, като приема, че дължимите на ищите суми за трудови възнаграждения са правилно установени от вещото лице, както е приел и първоинстанционният съд. Предвид липсата на конкретни доводи във въззивната жалба в обратния смисъл, исковете по чл. 128, т. 3 КТ са основателни в размера, в който са уважени от първоинстанционния съд.

Във въззивната жалба не се съдържат конкретни доводи за неправилност на решението в частта, с която са уважени исковете с правна квалификация чл. 224, ал. 1 КТ, предявени от А. Г. Б., Г. В. В., П. С. И. и Д. В. В., както и в частта, с която е уважен предявеният от А. Б. иск с правна квалификация чл. 40, ал. 5 КСО, поради което при съобразяване с чл. 269 ГПК, въззивният съд

намира, че исковете са основателни в размера, посочен в първоинстанционното решение.

Неоснователни са възраженията за прихващане с вземания за вреди в размер на ограничената имуществена отговорност от едно брутно трудово възнаграждение за всеки от служителите, като на основание чл. 272 ГПК въззивният съд препраща към мотивите на първоинстанционния в тази връзка. Допълнително следва да се отбележи, че в случая съгласно представените по делото заповеди по чл. 210 КТ вредите, които работодателят е посочил като претърпени от него, се изразяват в „невъзможност на дружеството да изготви вътрешен отчет за изработени часове по клиенти и съответно да фактурира правилно клиентите си съгласно часовете положен труд, което е пряка последица от отказа на служителя да изготви доклад, съгласно заповедта на управителя“. От така изложеното не може да бъде направен извод какво е стойностното измерение на претърпяната от работодателя вреда, което е достатъчно основание да бъде направен извод за липса на предпоставките по чл. 210 КТ за осъществяване на ограничената имуществена отговорност на служителите. Дори да се приеме, че работодателят действително е претърпял вреди (неустановени по размер), изразяващи се в неполучаване на дължими от клиентите на дружеството възнаграждения за предоставени услуги, то същите представляват пропуснати ползи и на основание чл. 205, ал. 1 КТ отговорността на служителите не може да бъде ангажирана – същите отговарят за претърпени загуби, но не и за пропуснати ползи.

Доколкото изводите на въззивния съд съвпадат с тези на първоинстанционния, решението на Софийския районен съд като правилно следва да бъде потвърдено в обжалваната част.

Съдебни разноси за въззивното производство не следва да се присъждат – въззивникът, предвид изхода на спора, няма право на такива, а въззиваемите не са направили искане за присъждането им.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20209897 от 10.11.2021 г. по гр.д.№ 19182/2020 г. на Софийски районен съд, II гражданско отделение, 56 състав, **в обжалваната част.**

Решението не подлежи на касационно обжалване по аргумент от чл. 280, ал. 3, т. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____